

תכלין לשלחן שבת

פְּרֻשֶׁת: בְּשֶׁלַח

עלון מספר 288

העלון לעלוי נשמת:
 בכור חי בן בטי,
 אברהם זושא בן ר'
 יהושע, לאה בת ר' יום
 טוב ליפמאן, מיכאל בן
 שרה, אלכסנדר בן מרי,
 לדומילה בת לייב,
 משה בן זוהרה, יהודה
 בן שרה, יוסף בן חנה,
 מנחם שלום בן שמחה,
 חיים בן אסתר, תמרה
 בת יעקב - **תנצב"ה**
ולחבדיל בין החיים
למתים, העלון
לרפואת: בת שבע בת
 ליאורה, משה בן מנדל,
 נפתלי בן דבורה,
 סביטלנה צביה בת
 ברכה, מרי בת חנה,
בתוך שאר חולי עמו
ישראל

נא לא לקרוא
 בשעת התפילה
 וקריאת התורה.
 העלון טעון גניזה.
 הלימוד בשבת
 פי אלף מיום חול.
 כדאי לקרוא
 בשלחן שבת.

**זמני השבת -
 כגב העלון**

נקודה בפְּרֻשָּׁה:

בחירה חכמה

עמי לא היתה בעיה, אָבֵל אִם יִלְךְ לְבַדּוֹ, בְּזֵדָא יִקְנֶה אֶת חֶפְצֵי
 הָעֵרֶךְ וְיִשְׁאִיר לִי אֶת הַפְּסֻלֹת.

לבסוף, נשאר במקום והצטרף למנון, קשהוא שם בטחוננו בה'
 ומחזק עצמו באמרו "מצוה הגאה לידך אל תחמיצנה".

לאחר שהסתיימה התפלה, מהר אל מקום המכירה. כפי
 שתאר לעצמו, כל החפצים בעלי הערך נקנו כבר על ידי חברו.

כדי לא לשוב בידים ריקות, נסה לכדק אולי נשאר בכל זאת
 דבר מה, והנה מצא בפנה ערמת פריטים בלתיים וחסרי ערך
 כמעט. קנה אותה ופנה לביתו.

בביתו, מין את החבילה, ומצא בין הדברים כר בלי. "נו, איזו

מציאה", גחף לעצמו בצער, "מי שיקנה ממני את הכרית הזו
 צריך להיות חסר דעת..." הוא חשב להשליך את הכר לאשפה,
 אלא שאזעלה בדעתו שיהיה נתן להשתמש בנוצותיו. נטל ספין
 והחל לחתך את הפד. נוצות לבנות פרחו מהכר ונפלו על השלחן.
 לאחר ששים להוציא את הנוצות, חפן אותן בכף ידו כדי להניחן
 בשקית מיחדת.

לפתע הבחין באבן בוקת. הוא קרבה לעינו והתרשם
 שמדבר במרגלית יקרה. טמן את המרגלית בחיקו, ונגש נרגש
 אל סוחר תכשיטים כדי שהלה יאמד את שוניה.

בחן הסוחר את המרגלית בהתפעלות, הפכה מצד לצד,
 ולאחר כמה רגעים הכריז: "אני מוכן לקנותה בחמשים זהובים."
 האיש לא התמצא במחירי אבנים טובות, אָבֵל יָדַע שְׁכָכֵל אִפֵּן
 חמשים זהובים זהו סכום עתק. הוא נעתר לעסקה, נטל את
 חמשים הזהובים ופנה בלב שמח לעבר ביתו.

כאשר נכנס לביתו, קרא לאשתו וליתר בני ביתו וספר להם
 על ההשגחה העליונה שזמנה לו מרגלית בזכות שהשלים מנון
 במקום למהר לעסקה, והוסיף כי קבל חמשים זהובים תמורתה.
 "מה?!" קראה אשתו, "מכרת את המרגלית תמורת חמשים

"ויקח משה את עצמות יוסף עמו" (ג, יט) בבזת מצרים, בולט
 ומאיר המעשה המיוחד של משה רבנו. בשעה שקל ישראל
 עסוקים בבזה, וכל אחד רץ לצבור לעצמו כמה נשיות מהרכוש,
 משה רבנו היחיד שמתעלם לחלוטין מהסוכב אותו, ומחפש
 בדבקות אחר ארונו של יוסף, שהשביע את בני ישראל להעלות
 את עצמותיו לארץ ישראל.

הגמרא (סוטה א) משבחת את משה רבנו על כך ואומרת: "בא
 וראה כמה חביבות מצוות על משה רבנו, שכל ישראל כֵּלֵן
 נתעסקו בבזה, והוא נתעסק במצוות, שנאמר "חכם לב יקח
 מצות" (משלי י, ח).

ואם חשבנו שמשנה רבנו הפסיד מוון מזה, כלל וכלל לא! לא
 רק שלא הפסיד מכף, אלא הרויים פי כמה וכמה, והתעשר בלי
 טרח ומאמץ מפסלת לוחות הכרית. וכמו שכתב רש"י על הפסוק
 "פסל לך" (ד, א): "הראהו מחצב סנפירינן מתוך אהלו, ואמר לו
 הפסלת לך יהיה שלך, ומשם נתעשר משה הרבה".

בימי רבנו יוסף חיים זצ"ל, בעל ה"בן איש חי", היו בבגדד שני
 יהודים שהתפרנסו מקניית גרוטאות וחפצים משפשיים
 ומכירתם.

יום אחד, נודע להם על ערבי שמתגורר בקרבת מקום, שיש
 לו מבחר חפצים ישנים למכר, והחליטו ללכת לשם יחדיו.
 בדרך, עברו בסמוך לבית כנסת, ואחד המתפללים יצא
 לקראתם. "אנא, יהודים טובים, פנה ואמר, יש לנו תשעה
 מתפללים בבית הכנסת, הכנסו נא והשלימו מנון, כדי שנוכל
 לומר חצי קדיש ולהתפלל".

האחד משה בכתפיו, התנצל שהיא כמהר לקנות סחורה,
 ומכף המשיך בדרך. השני, התלבט אם ללכת עם חברו או
 להעתר ליהודי המחזר אחרי מנון. אם אתעכב בבית הכנסת,
 חשב לעצמו, אפסיד את העסקה הקורצת. אם חברי היה נשאר

זהובים בלבד? ואולי היא שנה הרבה יותר? הרי אינך מתמצא בתחום הזה כלל!"

"אבל מה אעשה?" אמר, "העסקה כבר בצעה!"

"לך אל הסוחר", פקדה אשתו, "ואמר לו כי אתה מתחרט על העסקה. אמר לו שהיית נחפז ולא הלכת למביני דבר כפי שראוי לעשות."

האיש היה נבוך. מצד אחד ידע כי אמנם הצדק עם אשתו, וכי היה נחפז מדי בעסקה, ומאידך תאר לעצמו שהסוחר לא יהיה מוכן לשמע את דבריו. הלה יטען ובצדק שמאחר קצת להתחרט. התלבטותו גברה, ולבסוף החליט לסור לביתו של רבנו יוסף חיים, כדי לשאל בעצתו, בידעו שכל מה שיגיד לו יהיה מקבל גם

על אשתו.

כששמע הגאון את כל המעשה, חיך ואמר: "חמשים זהובים שקבלת הם ממש מתנה משמים! והח שב ון פ שוט : אתה ענית חמשה אמנים של חצי קדיש, ונחמינו זכרונם לברכה אמרו ששכר אמן בעולם הזה הוא עשרה זהובים (תוס' ב"ק צא). כפל חמשה אמנים בעשרה זהובים, והרי לך גדיק חמשים זהובים, המחיר שקבלת בעבור הפרגלית. בורא העולם שלח לך בדרך נפלאה את השכר הסבטח לך בעולם הזה, אבל עליך לדעת שהשכר בעולם הבא גדול לאין ערוך."

האיש הודה לרבנו יוסף חיים, וקשספר את הדברים לאשתו, התפייסה מידי ולא חשה שום צער על החפזון של בעלה. (אוצרותינו)

ספור לשבת:

מקום קדוש

הוא שימח אותי מאוד.

להסתובב ברחובות, מכיוון שהשכנים שלנו מהעיר עזה החליטו שלא מתאים להם שנישאר בחיים ורצו להרוג אותנו בכל מחיר. הם החלו לירות על העיר שלנו טילי גראד וקסאם. באותם ימים לא היו אזעקות ולא כיפת ברזל. כל טיל שהעריבים היו יורים היה נופל איפה שנופל, ומי שהיה בקרבת מקום היה צריך לשמוע את השריקה של הטיל ולמצוא מחסה. זה באמת היה מפחיד. אבל כשהתקרב חג הסוכות הטילים לא עניינו אף אחד. להיפך, באותו חג נבנו סוכות רבות יותר מבשנה רגילה.

באותה שנה השכן החביב כבר עשה את צעדיו הראשונים כבעל תשובה. אמרתי לאשתי שהשנה כנראה נצטרך למצוא מקום אחר לסוכה, כי ברוך ה' בעל החניה בוודאי ירצה לבנות את הסוכה שלו בחניה שברשותו. אשתי הנהנה בהסכמה. מצד אחד המקום היה נוח מאוד, אבל מצד שני יש שמחה גדולה לשכינה – עוד יהודי מתחזק באמונה.

אבל מחשבות לחוד ומציאות לחוד. להפתעתי המוחלטת אמר שכני היקר: "כבוד הרב, אני מקווה שאין לך תוכניות אחרות. את הסוכה שלך אתה בונה אצלי בחניה." הייתי מופתע. "אבל השנה גם אתה בונה סוכה! איפה תבנה אותה?" שאלתי. השכן היקר ענה: "כבוד הרב, אל תדאג לי, אני אמצא מקום, העיקר שאתה יתקדש' לי את החניה. הסוכה שלך שומרת לי על הבית." צחקתי בקול. איזו תמימות של יהודי יקר.

חג הסוכות היה נפלא, אך העריבים מהדרום הגבירו את קצב הירי. כמעט מידי יום היו נופלים על העיר שלנו אשקלון כל מיני מעופפים מלאים בחומר נפץ שיצרו בהלה מובנת אצל כולם.

בנר השמיני של חג החנוכה התפלל כל עם ישראל לשלום של החיילים במבצע עופרת יצוקה. על העיר שלנו נורו טילים רבים, וחלק מהם התפוצצו ממש על בתי מגורים, אבל ברוך ה' שעושה ניסים לעמו ישראל. אין דרך להסביר את ההשגחה של

הסיפור מתחיל לפני חמש עשרה שנים בשנת תשס"ה.

זכיתי, ואיני יודע למה ובאיזו זכות, להיות אברך וללמוד בכולל לפחות שמונה שעות ביום.

באותה תקופה לא היו הרבה אברכים באשקלון, העיר שבה אני גר, וכל האברכים הכירו זה את זה. זאת בניגוד למצב היום, שברוך ה' יש כולל בכל פינה ותלמידי חכמים נמצאים בכל רחבי העיר ומרביצים תורה לבעלי הבתים.

רכשנו דירה נאה קרוב לכולל. השכנים קיבלו אותנו בחביבות והאווירה הייתה נפלאה.

בחג הסוכות של אותה שנה חיפשתי מקום שבו אוכל לבנות את הסוכה סמוך לדירה שבה אנו גרים. המקום הקרוב ביותר נמצא בחניה הכפולה של אחד מדיירי הבניין.

ניגשתי אליו וביקשתי את רשותו לבנות את הסוכה בחניה שלו. להפתעתי השכן (שבאותם ימים היה רחוק מאוד מתורה ומצוות) התרגש מאוד ואמר: "אני מוכן להחנות את הרכב שלי ברחוב הסמוך. כבוד הרב (כך הוא כינה אותי תמיד, אף על פי שאיני רב כלל ואני אף רחוק מאוד מלהיות רב) יכול לבנות את הסוכה בחניה שלי."

לעולם לא אשכח את חג הסוכות הראשון בבניין שבו אנו גרים. הילדים היו אז קטנים, וחלק מהם עוד לא נולדו. השכנים שלנו הצטופפו בסוכה ושמעו דברי תורה בצמא.

לאחר חג הסוכות הקפיד אחד השכנים ללמוד איתי הלכות כל ערב, ותוך זמן קצר הוא שב בתשובה שלימה.

חלפה לה שנה ביעף, ושוב התקרב חג הסוכות. השכן החביב פנה אליי מיוזמתו ואמר: "כבוד הרב לא שוכח, בבקשה גם השנה תבנה את הסוכה אצלי בחניה."

חיבקתי אותו בחום ואמרתי לו שהוא יהודי נפלא. אותו חג היה מרומם. שוב הקפידו השכנים להתארח בסוכה בכל יום ולשמוע דברי תורה. שמתי לב שהשכן החביב בעל החניה מתעניין במצוות החג יותר מהרגיל ושואל שאלות חשובות מאוד.

כשידוך לבת שלי. רעייתי שמחה מהרעיון. הילדים נפגשו לפי כל גדרי ההלכה, ולשמחתנו החליטו להקים בית של קדושה. התחלנו להתארגן לחתונה וקבענו תאריך, וככל שעברו הימים הבנו שחתונה רגילה לא תוכל להתקיים בגלל הוירוס. חתונה אסור לבטל, ועם כל המגבלות היינו צריכים למצוא מקום לקיים בו את החתונה.

השכן הצדיק שלי אמר: "כבוד הרב (הוא עדיין מתעקש לקרוא לי כך), אני חושב שאני יודע איפה כדאי לקיים את החתונה". "היכן?" שאלתי.

הוא הצביע על החניה ואמר: "החניה שלי היא מקום של קדושה. בכל שנה כבוד הרב בונה שם את הסוכה ומקדש את המקום. זוכר שלפני שנים עשרה שנה נפל טיל ולא התפוצץ? זה הכול בזכותך". להפתעתי הזוג הצעיר די שמח מההצעה ונערכה חתונה משמחת בחניה ה"קדושה". (בנימין ב', אשקלון - גליון משכן

שילה)

אבינו מלכנו על ילדיו.

באחד הלילות הקשים של אותה מלחמה שמעתי רעש חזק של חבטה. לא ידעתי מה פשר הרעש. בבוקר נחרדנו לגלות טיל שנפל בשלימותו לחניה של שכני היקר, ולמזלנו הוא לא התפוצץ. אם הוא היה מתפוצץ היה מתרחש אסון נורא. שכני היקר חיבק אותי ואמר: "אתה רואה, כבוד הרב? אמרתי לך שהסוכה שלך מקדשת את החניה. אם לא היית בונה את הסוכה בחניה הטיל היה מתפוצץ". חייכתי אליו ושוב אמרתי: איזו תמימות של יהודי יקר. בוודאי הנס התרחש בזכות התמימות שלו.

השנים חולפות ביעף, והגיעה שנת תש"פ. הילדים שלנו גדלו, וחלק מהם כבר הפכו להורים בעצמם. עם השנים הפך השכן היקר לתלמיד חכם צדיק, והוא מזמן עקף אותי בידיעותיו בתורה. באחד הערבים נכנס השכן היקר לביתי והציע את הבן שלו

שוֹנֵה הַלְכוֹת:

מתוך החוברת
"מצוות הארץ בהלכה ובאגדה"
לרב דוד שלום נקי שליט"א

הַלְכוֹת שְׁמִיטָה

אם גדלו עשבים רעים המזיקים לצמחים וחונקים אותם, מותר לרסס על העשבים. ואם לא מועיל הריסוס, מותר להוציאם במעדר, ובלבד שלא יהפוך את הקרקע. (רצז)

גינת נוי מטופחת וחושש שיעלו בה עשבים שיפריעו לנוי הגינה, מותר לרסס במונע נביטה, על מנת שלא יעלו העשבים שם. ואם כבר עלו העשבים, אסור לנכשם ולהוציאם, כיון שאינם מזיקים לצמחים. אבל מותר לגוזמם מעל פני הקרקע בגיזום גבוה יותר מהרגיל, כיון שמשנה וניכר שכוונתו לנוי בלבד, אך אם מתכוין גם לתועלת הקרקע והאילן - אסור. (ש"ה צ)

עכברים שמזיקים לאילנות, מותר לצודם בשביעית. וכן מותר לתת רעל עכברים בשדה, כדי למנוע את היזקם. (רצז)

מותר לבנות גדר בין שדהו לרשות הרבים, מאחר ואין דרך לזרוע סמוך לרשות הרבים ואין חשש שיזרע בחפירה זו. ומטעם זה, מותר גם לבנות גדר בין שדהו לביתו או לבית חברו, וכן בין שדהו לשדה של גוי. (רב, רס, רסא)

מותר לבנות גדר סביב עץ צעיר, כדי שלא יתקלקל מהעוברים ושבים. (שלה)

מותר לחפור ברחוב לצורך קביעת עמודי חשמל וכדומה, כי אין דרך לזרוע שם. (רס)

ריסוס

שדה שיש בה תולעים או אילנות שיש בהם מזיקים, מותר לרסס שם חומר הדברה כדי להמיתם. (רצז)

לוח זמנים לשְׁמִיטָה

ברכישה בחנות או בשוק - אין לקנות פירות בין התאריכים המסומנים בטבלה, או מוצרים המכילים פירות מתאריכים אלו - בלא הכשר מיוחד לשמיטה. **בקטיף עצמי (מהגינה וכדו')** - בתאריכים שבלוח "קדושת שביעית" - הגידולים שנקטפים הרי הם הפקר ופטורים מתרומות ומעשרות ויש לנהוג בהם קדושת שביעית. ירקות שנקטפו בתאריכים שבלוח מסומן "איסור ספיחין" - אסורים באכילה לעולם (לנוהגים כהרמב"ם). **ביעור** - בזמן הביעור יש להוציא את הפירות הקדושים בקדושת שביעית מן הבית ולהפקירם בפני שלושה אנשים, ולאחר מכן יכול להחזיר פירות אלו לביתו.

שם:	ברכישה בחנות או בשוק:	בקטיף עצמי (מהגינה וכדו'):	ביעור:
חיטה	מיובא מחו"ל - אין צורך בהכשר לשמיטה (ביבול מקומי - מסוף חודש אייר (סוף מאי) בשמיטה עד חנוכה שלאחר השמיטה)	איסור ספיחין - מסוף חודש אייר (סוף מאי) בשמיטה עד חנוכה בשנה שלאחריה.	אין ביעור
חילבה	מתחילת חודש סיוון (תחילת יוני) בשמיטה עד אמצע חודש סיוון (תחילת יוני) שלאחר השמיטה (הרוב מיובא מחו"ל)	איסור ספיחין - בצמח שנשתל או נבט לאחר תחילת השמיטה, עד אמצע חודש סיוון (תחילת יוני) שלאחר השמיטה	סוף חודש חשוון (אמצע נובמבר) בשנה שלאחר השמיטה

חסה	מתחילת השמיטה עד תחילת חודש חשוון בשנה שלאחר השמיטה	קדושת שביעית – מתחילת השמיטה. איסור ספיחין – בצמח שנשתל או נבט לאחר תחילת השמיטה, עד תחילת חודש חשוון (תחילת נובמבר) בשנה שלאחר השמיטה	אין ביעור
חציל	מתחילת השמיטה עד חנוכה בשנה שלאחר השמיטה	קדושת שביעית – מתחילת השמיטה. איסור ספיחין – בצמח שנשתל או נבט לאחר תחילת השמיטה, עד חנוכה בשנה שלאחר השמיטה	אין ביעור
חרדל	מתחילת חודש סיוון (תחילת יוני) בשמיטה עד אמצע חודש סיוון (תחילת יוני) שלאחר השמיטה (הרוב מיובא מחו"ל)	איסור ספיחין - מתחילת חודש סיוון (תחילת יוני) בשמיטה עד חנוכה שלאחר השמיטה	תחילת חודש אב (תחילת אוגוסט) בשמיטה
חרוב	מאמצע חודש אלול (אמצע ספטמבר) בסוף השמיטה עד אמצע חודש חשוון (תחילת נובמבר) בשנה שלאחריה (תשיעית)	קדושת שביעית - מאמצע חודש אלול (אמצע ספטמבר) בסוף השמיטה עד סוף חודש טבת (אמצע ינואר) שלאחריה. אין איסור ספיחין	סוף חודש טבת (אמצע ינואר) שלאחר השמיטה

מאת: כושרת

בדיחות:

אני מרגיש שהקורונה כמעט נגמרת, וכל פעם מישהו צועק: "קלף
אחרון בידו!"...

בראיין עבודה:

מראיין: "אז לסיכום, מה לדעתך התכונה הכי חזקה שלך?"
אני: "התמדה".

מראיין: "אוקיי, נשמע מעולה. אנחנו נתקשר אליך".
אני: "זה בסדר, אני אחכה פה..."

בראיין עבודה:

מראיין: "אז מה למדת?"
אני: "הנדסת תודעה".

מראיין: "אין מקצוע כזה!"
אני: "יש מקצוע כזה, והתקבלתי".
מראיין: "יש מקצוע כזה והתקבלת..."

רוצים לדעת מאיפה אני יודע ערבית?
מהכרזיה על המסיכות באוטובוס!

"עודך, הרז'ה אל קיממה, לא מקאלי קורונה ויירוס, פיאד אל
באס"...

שני דברים שמוציאים אותי מדעתי: כשאני פותח את פקק הקולה
ואין צליל של גזים, וכשאני פותח חלב בקרטון ויש כזה צליל...

מספרים על הגאון רבי יהונתן אייבשיץ זיע"א, שפעם שאל אותו
שר אחד: "למה אתם היהודים גאים ושחצנים? הלא אבותיכם היו
רוכבים על חמורים, ידוע כי משה הרכיב את אשתו ואת בניו על
חמור, והמשיח שלכם אתם טוענים שיבוא על חמור. ואילו אתם
בדור הזה רוכבים על סוסים!"

ענה לו הרב: "גם רכיבתינו על סוסים, באה לנו בגלל ענווה, וזאת
מפני שהחמורים הגדולים עלו לגדולה, ונהיו שרים ודוכסים!"...

חידות:

מתוך הספרים: "פיזוחים", ו"אתגרים".

חידת מחשבה:

ראובן ושמעון הם שני אחים. שמעון צעיר מראובן בשנתיים,
ולפני 15 שנים היה גילו של ראובן כפול מגלו של שמעון.
בני כמה הם כיום?

חידת חשבון:

איזה סימן מתמטי יש להציב בין הספרה 7 לספרה 9 כדי
לקבל מספר הקטן מ-9 וגדול מ-7?

חידת "מי אני":

אני מופיעה בסוף הסתיו אבל לא באביב.
ניתן למצוא אותי בחורף אך לא בקיץ.
מי אני?

פתרונות לחידות מהעלון הקודם:

פתרון לחידת המחשבה:

כאשר זו ביצה קשה...

פתרון לחידת חשבון:

630 ק"מ.

על פי הנתונים, שתי הרכבות עושות יחד מרחק של 360
קמ"ש (217+143) וממילא 630 קמ"ש בשעה וארבעים וחמש
דקות.

כלומר, 630 ק"מ זהו המרחק בין שתי הרכבות - שעה
וארבעים דקות קודם הפגישה ביניהם.

פתרון לחידת "מי אני":

האות ו'.

זמני השבת:	י-ם:	16:21	17:37
	ת"א:	16:36	17:38
	ב"ש:	16:39	17:40
	חיפה:	16:25	17:36
	יציאה:		

לתגובות להנצחות ולקבלת העלון במייל:
elisha5765@gmail.com